

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia września 2010 r.

DOLiS-035-1891/10

**Pani
Krystyna Barbara Kozłowska
Rzecznik Praw Pacjenta
Aleja Zjednoczenia 25
01-829 Warszawa**

w odpowiedzi na pismo Pani Rzecznik z dnia 27 lipca 2010 r., które wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora Ochrony danych Osobowych w dniu 2 sierpnia 2010 r. uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej także ustawą, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych jest organem do spraw ochrony danych osobowych, którego zakres zadań został określony w art. 12 ustawy. Podkreślenia wymaga, że Generalny Inspektor dokonuje wyłącznie oceny legalności przetwarzania danych osobowych, nie jest zaś jego rolą wskazywanie, jakie rozwiązania funkcjonalne, mają być w danej materii przyjęte.

Ponadto uprzejmie informuję, że ustawa o ochronie danych, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1). Stosuje się ją zatem tylko do danych osobowych osób fizycznych. Zgodnie z powszechnie obowiązującą wykładnią, osobą fizyczną jest człowiek uczestniczący w stosunkach prawnych. Zdolność prawna człowieka, a tym samym zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków ustaje z chwilą jego śmierci. Wobec powyższego, wskazać należy, iż ustawa o ochronie danych osobowych ma zastosowanie tylko do przetwarzanych danych osobowych osób żyjących.

Żaden przepis ustawy o ochronie danych osobowych nie przyznaje organowi ochrony danych osobowych kompetencji do podejmowania rozstrzygnięć, których przedmiotem jest nakaz udostępnienia dokumentów będących nośnikami przetwarzanych danych. Żaden przepis tej ustawy również nie upoważnia do żądania od administratora danych wydania takich dokumentów. W trybie przewidzianym w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych można jedynie skutecznie dochodzić od administratora wyłącznie udostępnienia

danych osobowych, co nie jest tożsame z żądaniem wydania dokumentów zawierających te dane. W wyroku z dnia 6 września 2005 r. (sygn. II SA/Wa 825/05) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł, że „W ustawie o ochronie danych osobowych brak jest przepisów obligujących administratora do udostępnienia dokumentów zawierających dane osobowe. Ustawodawca posługuje się pojęciem »udostępnienia«, odnosząc je zawsze do danych osobowych, a nie zawierających je dokumentów.”

Jednocześnie wskazać należy, iż w myśl art. 7 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych, ilekroć w ustawie mowa jest o zgodzie osoby, której dane dotyczą – rozumie się przez to oświadczenie woli, którego treścią jest zgoda na przetwarzanie danych osobowych tego, kto składa oświadczenie; zgoda taka nie może być domniemana lub dorozumiana z oświadczeń woli innej treści. Osoba udzielająca zgody musi mieć pełną świadomość na jakie działanie wyraża zgodę. Ponadto nadmieniam, iż zgoda osoby, której dane dotyczą, jest zbędna w sytuacji legitymowania się przez administratora danych inną przesłanką legalizującą przetwarzanie danych, które dla danych tzw. zwykłych (jak np. imię, nazwisko, adres zamieszkania) określone zostały w art. 23 ust. 1, zaś danych tzw. szczególnie chronionych, których katalog zawiera art. 27 ust. 1 – w art. 27 ust. 2. Wymienione w tych artykułach przesłanki są równoprawne, co oznacza, iż każda z nich stanowić może podstawę czyniącą proces przetwarzania - w tym udostępniania - danych osobowych (określonego rodzaju) procesem legalnym.

Regulacje prawne dotyczące prowadzenia i udostępniania dokumentacji medycznej zawierają przepisy m. in. ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej w zakładach opieki zdrowotnej oraz sposobu jej przetwarzania (Dz. U. Nr 247, poz. 1819). Uprawnienie pacjenta do dostępu do dotyczącej go dokumentacji medycznej wynika z art. 23 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Wprowadzenie zaś w ww. aktach prawnych obowiązku udostępnienia dokumentacji medycznej w sytuacjach, o których mowa w piśmie Pani Rzecznik, skutkować może (w zależności od przyjętych rozwiązań) brakiem konieczności pozyskania zgód osób (żyjących) na udostępnienie dotyczących ich danych osobowych np. ich następcom prawnym.

Za celowe uznać należałoby zatem wprowadzenie stosownych norm regulujących wyczerpująco przedmiotową kwestię, bowiem – jak wyżej wskazano - stosownie do art. 7 pkt 5 ustawy, nie powinno mieć miejsca domniemywanie zgody na przetwarzanie danych osobowych osoby, której te dane dotyczą.